

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 7/07-9

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 15. marca 2007 predbežne prerokoval sťažnosť E. B., K., zastúpenej advokátom JUDr. J. F., K., vo veci namietaného porušenia jej základných práv podľa čl. 12 ods. 1, čl. 13 ods. 1, čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Colného riaditeľstva Slovenskej republiky v konaní vedenom pod č. 63709/2005 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť E. B. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 11. decembra 2006 doručená sťažnosť E. B., K. (ďalej len „sťažovateľka“), v ktorej namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 12 ods. 1, čl. 13 ods. 1, čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „Dohovor“) postupom Colného riaditeľstva Slovenskej republiky (ďalej len „colné riaditeľstvo“) v konaní vedenom pod č. 63709/2005.

Sťažovateľka v sťažnosti uviedla, že „som vinená z colného priestupku z dôvodu, že som nevedela preukázať pôvod kúpených cigariet, čím som sa stala daňovým subjektom, čo považujem za základ veci. Na základe toho Colný úrad K. rozhodnutím zo dňa 11. 11. 2004, č. k. 76/2446/2004-T mi uložil pokutu vo výške 10 000 Sk (predchádzala pokuta 500 Sk). Proti tomuto rozhodnutiu som podala včas odvolanie na základe ktorého Colné riaditeľstvo SR rozhodnutie colného orgánu na prvom stupni zmenilo a uložilo mi pokutu v sume 10 000 Sk. Vo veci rozhodlo takmer po roku od podania odvolania“.

Predmetné rozhodnutie colného riaditeľstva sťažovateľka napadla žalobou zo 14. októbra 2005, o ktorej do podania sťažnosti ústavnému súdu nebolo právoplatne rozhodnuté. V tejto súvislosti sťažovateľka ďalej uviedla: „Bez zreteľa na to Colný úrad K. vykonal celú radu úkonov napriek tomu, že v základe veci týkajúcej sa, či som daňovým subjektom, nie je právoplatne rozhodnuté. Naposledy dňa 6. 10. 2006 vydal rozhodnutie, ktorým mi predpísal zaplatiť 2 Sk za zničenie cigariet.“

Sťažovateľka označuje postup colných orgánov voči nej za diskriminačný, nerešpektujúci základné práva a slobody a považuje ho za šikanovanie. Poukazuje na postup colného riaditeľstva v odvolacom konaní proti rozhodnutiu Colného úradu K. (ďalej len „colný úrad“) o uložení pokuty 10 000 Sk a uvádza, že „orgán na druhom stupni konania môže rozhodnutie zmeniť ak odvolaniu vyhovie alebo rozhodnutie zrušiť a vec vrátiť na ďalšie konanie alebo odvolaním napadnuté rozhodnutie potvrdiť. Takto porušovateľ práva nekonal“.

Ďalej sťažovateľka uvádza: «Neodbornosť pri právnom posudzovaní veci je evidentná napr. aj z toho, že Colný úrad K. vydal dňa 3. 4. 2006 pod č. k. EX 63709/2005/EV/ZO rozhodnutie, ktorým zastavil konanie vo veci exekučnej výzvy pre neodstránenie neúplnosti odvolania z 18. 4. 2006. Colné riaditeľstvo SR doposiaľ nebolo schopné rozhodnúť o tomto odvolaní. Prípisom zo dňa 22. 6. 2006 č. 23448/2006 mi oznámilo, že o mojom odvolaní „...nie je možné rozhodnúť v zákonom stanovenej lehote, keďže ide o mimoriadne zložitý prípad osobitnej povahy...“. Aj v tomto prípade ide o neodôvodnené prietahy. ... Otázka základu veci či som daňovým subjektom sa nemôže riešiť donekonečna preto, že vážne naruša moju slobodu ako jednotlivca. Pojem „daňový

subjekt“ je stanovený zákonom a pokiaľ je táto otázka medzi účastníkmi sporná a nie je o nej právoplatne rozhodnuté, nemožno ukladať povinnosti».

Na základe uvedeného sťažovateľka žiada, aby ústavný súd v jej veci rozhodol týmto nálezhom:

„1. Colné riaditeľstvo SR v konaní vedenom pod č. k. 63709/2005 porušilo právo E. B. v nerešpektovaní slobody a rovnosti v dôstojnosti i právach, ukladá povinnosti v rozpore so zákonom nerešpektujúc základné práva a slobody, a právo na súdnu a inú právnu ochranu, aby sa jej vec prerokovala bez zbytočných prieťahov, zaručené v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a jej právo na prerokovanie veci v primeranej lehote zaručené v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

2. Colnému riaditeľstvu SR do právoplatného skončenia v základe veci vedenej pod č. k. 63709/2005 zakazuje konať.

3. E. B. priznáva primerané finančné zadostučinenie vo výške 300 000 Sk (slovom tristisíc slovenských korún), ktoré je Colné riaditeľstvo SR povinné vyplatiť sťažovateľke do dvoch mesiacov od doručenia nálezu.

4. Colné riaditeľstvo SR je povinné zaplatiť náhradu trov konania E. B. z titulu trov právneho zastúpenia v sume 5 788 Sk na účet právneho zástupcu JUDr. J. F...“.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy

vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene alebo zjavne neopodstatnené návrhy môže ústavný súd po predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho prejednávania.

Pri posúdení sťažnosti ústavný súd vzhľadom na viazanosť návrhom (§ 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde) vychádzal zo znenia petitu tak, ako ho vymedzila sťažovateľka, teda zaoberal sa porušením označených základných práv postupom colného riaditeľstva v konaní vedenom pod č. 63709/2005.

Z predložených príloh ústavný súd zistil, že colné riaditeľstvo ako odvolací orgán rozhodnutím č. 63709/2005 zo 4. októbra 2005 zmenilo odvolaním sťažovateľky napadnuté rozhodnutie colného úradu č. 76/2446/2004-T z 11. novembra 2004 tak, že vo výrokovej časti zmenilo ustanovenie zákona č. 106/2004 Z. z. o spotrebnej dani z tabakových výrobkov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 106/2004 Z. z.“), podľa ktorého colný úrad uložil sťažovateľke pokutu 10 000 Sk (z § 41 ods. 5 na § 41 ods. 3 uvedeného zákona) s odôvodnením, že *„colný úrad správne zistil skutkový stav, avšak tento skutkový stav subsumoval pod nesprávne ustanovenie zákona č. 106/2004 Z. z. a uvedené skutočnosti boli dôvodom zmeny výrokovej časti rozhodnutia odvolacím orgánom“*. Zároveň sťažovateľku poučil, že proti tomuto rozhodnutiu podľa § 48 ods. 8 zákona Slovenskej národnej rady č. 511/1992 Zb. o správe daní a poplatkov a o zmenách v sústave územných finančných orgánov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 511/1992 Zb.“) nie je prípustné odvolanie.

Ústavný súd vo svojej rozhodovacej činnosti opakovane uviedol, že ochranu konkrétneho práva a slobody, porušenie ktorých je namietané, môže poskytnúť len vtedy, ak sa ich ochrany fyzická osoba alebo právnická osoba už nemôže domôcť v žiadnom inom konaní pred iným štátnym orgánom Slovenskej republiky vrátane všeobecných súdov (napr. II. ÚS 73/03).

Z princípu subsidiarity právomoci ústavného súdu vyjadreného v čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že právomoc ústavného súdu nie je daná v prípadoch, keď o namietanom

porušení základných práv rozhodnutiami správnych orgánov rozhodujú všeobecné súdy alebo keď na preskúmanie rozhodnutia všeobecného súdu, ktorým malo dôjsť k porušeniu základných práv, je príslušný všeobecný súd vyššieho stupňa (II. ÚS 232/06).

Sťažovateľka sa žalobou zo 14. októbra 2004 domáhala preskúmania zákonnosti namietaného rozhodnutia colného riaditeľstva v správnom súdnictve podľa § 247 a nasl. Občianskeho súdneho poriadku. Podľa zistenia ústavného súdu Krajský súd v Košiciach v konaní vedenom pod sp. zn. 1 S 12/2006 žalobu sťažovateľky 23. novembra 2006 zamietol. Na základe odvolania sťažovateľky bol spis predložený Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky. Právomoc všeobecného súdu poskytnúť účinnú právnu ochranu základným právam sťažovateľky v správnom súdnictve v rozsahu, v akom sa jej domáha v konaní pred ústavným súdom, vylučuje právomoc ústavného súdu na konanie v danej veci. Preto bolo potrebné sťažnosť sťažovateľky v časti, v ktorej namietala porušenie základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy odmietnuť pre nedostatok právomoci ústavného súdu na jej prerokovanie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Vo vzťahu k namietanému porušeniu základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru ústavný súd uvádza, že sťažovateľka sa na ústavný súd obrátila po právoplatnom skončení namietaného konania, teda v čase, keď už označený porušovateľ vo veci nekonal. Vzhľadom na to, že konanie vedené colným riaditeľstvom pod č. 63709/2005 bolo právoplatne skončené (§ 30 ods. 9 zákona č. 511/1992 Zb.) ešte pred podaním sťažnosti ústavnému súdu, doručením rozhodnutia zo 4. októbra 2005 bola odstránená právna neistota sťažovateľky vo vzťahu k postupu colného riaditeľstva v označenom konaní. Navyše sťažovateľka má v systéme všeobecných súdov možnosť domáhať sa v konaní proti nečinnosti orgánu verejnej správy žalobou podľa § 250t a nasl. Občianskeho súdneho poriadku vyslovenia povinnosti orgánu verejnej správy vo veci konať a rozhodnúť. Preto ústavný súd aj túto časť sťažnosti odmietol, a to pre nedostatok právomoci podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

K námietke sťažovateľky, ktorou sa domáhala nápravy porušenia základného práva podľa ustanovení čl. 12 ods. 1 a čl. 13 ods. 1 ústavy je potrebné zdôrazniť, že tieto ustanovenia je treba vykladať a chápať výlučne ako ústavné direktívy adresované predovšetkým orgánom v normotvornej činnosti všetkých stupňov a nemôžu plniť poslanie priamo aplikovateľných ustanovení v individuálnych záležitostiach (I. ÚS 8/97, I. ÚS 32/98). Preto je sťažnosť v tejto časti zjavne neopodstatnená.

V súvislosti s odôvodnením sťažnosti ústavný súd považuje za potrebné poukázať, že sťažovateľka nesprávne spája konanie o uložení pokuty podľa § 41 ods. 3 zákona č. 106/2004 Z. z. v znení platnom v relevantnom čase s inými konaniami, ktoré colný úrad ako správca spotrebnej dane z tabakových výrobkov vedie na základe zistených porušení daňových predpisov (zákona č. 106/2004 Z. z. a zákona č. 511/1992 Zb.). Ide o samostatné konania vzhľadom na rozdielny predmet konania.

Vzhľadom na to, že sťažnosť bola odmietnutá podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde, ústavný súd sa ďalšími návrhmi sťažovateľky na rozhodnutie nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 15. marca 2007